

2685 27/2 17: 1. Beh. af F. t. L. om Godtgørelse i Anledn. af de vanskelige Tilførselsforhold m. m. 2686

Forhold, vi staar overfor, er af den Beskaffenhed, at en Regering maa udstyres med en overordentlig stor Myndighed.

Nu er vi altsaa naaet frem til det Punkt, at man mener, vi mangler Brødkorn. Det er, synes det mig, noget vanskeligt paa det nuværende Tidspunkt — netop paa det nuværende Tidspunkt — at afgøre, om vi mangler Brødkorn. Der er — i den sidste Uges Tid vistnok — foregaaet en Tælling omkring i Landet. Dens Resultater vil antagelig foreligge i Løbet af en halv Snes Dage, og det synes mig derfor vanskeligt paa det nuværende Tidspunkt at afgøre, om vi mangler Brødkorn. Jeg røber sikkert ikke nogen Hemmelighed ved at sige, at der er ledende Mænd indenfor Prisreguleringskommissionen, som gennem deres Arbejde i denne i de sidste Par Aar er kommet til den Opfattelse, at der er mere Rug og Hvede omkring i Landet, end man har regnet med, og at man egentlig ikke staar overfor en Brødkornsmangel. Men man regner med — det er Udgangspunktet —, at man staar overfor den Mulighed at skulle foretage en Ligning.

Det er altsaa denne Konsekvens, man nu staar overfor, og nu er det, synes det mig, ret interessant at se, at ogsaa begaaede Fejl i selve Ordningens Principper erkendes fra Sider, der efter min Mening fra første Færd har haft Meddelagtighed deri og i høj Grad Medansvar derfor. Jeg skal saaledes erindre om, at det af det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) stillede Forslag til en Kornordning, der, som bekendt, gaar ud paa at forhøje Priserne paa Brødkorn, begrunder det ærede Medlem dermed, at den økonomiske Interesse for Landmændene i at gaa bort fra Vintersæddyrkningen herved vil bortfalde. Det synes mig at være en haard Dom over selve Princippet i Ordningen, at man erkender, at dette har indeholdt en Opfordring til at gaa bort fra Vintersæddyrkningen. At det er Tilfældet, er ogsaa min Mening, jeg er i saa Henseende enig med det ærede Medlem, men jeg vil tro, at hvis man paa et tidligere Tidspunkt havde haft den Opfattelse, vilde man have handlet anderledes, end man har gjort i mange Tilfælde.

Men dernæst maa jeg pege paa et

andet Forhold, som har medført nogle Ulemper, nemlig de hyppige Ændringer. Jeg indrømmer, at jeg tænker i Særdeleshed paa Ændringen i Retten til at benytte 10 pCt., som var gældende netop paa et uheldigt Tidspunkt, kan jeg sige, nemlig i Høsttiden, og paa den Indskrænkning, der er sket senere. Jeg vil gerne erkende, at denne Indskrænkning er sket ud fra den Formodning, at der kunde blive Mangel, og i saa Fald maatte selvfølgelig Brødkornet i fuld Udstrækning beslaglægges til Bagning af Brød, men Bestemmelsen har alligevel virket uheldigt og forstyrrende, idet den har virket til, at Landmændene i Høsttiden bl. a. har ladet Rivningen af de forskellige Kornsorter gaa sammen, og at de maaske ikke har sondret meget skarpt mellem Kornsorterne i Laden, idet de har regnet med, at de altid kunde være under de 10 pCt. Saa ophævede man denne Bestemmelse, og i Cirkulæret af 24. November 1916 anmodede Justitsministeriet Politimestrene om at have Indseende med, at Brødkornet ikke opfodres, og det ikke blot ved Eftersyn paa Møllerne, men ogsaa ved Eftersyn hos Landbrugerne. Det viste sig ved disse Eftersyn, at der nu og da var sket Iblanding af Brødkorn, og der faldt Bøder i lange Baner, som en Hagsky. Nu vil jeg ikke misforstaas. Jeg beklager mig ikke her over, at der for virkelige Overtrædelser af Opfodringsforbudet er faldet Bøder — disse kunde efter min Mening paa et tidligere Tidspunkt uden Skade have været større, og jeg vil i denne Forbindelse sige, at min Opfattelse er den samme med Hensyn til Industrien —, men jeg beklager mig over, at disse mange Bøder for Smaaovertrædelser ved Pressens Behandling af dem har givet Udlandet Indtryk af, at det danske Samfund i Grunden er et Samfund af Snyderere. Jeg er ganske enig med den højtærede Indenrigsminister i den Betegnelse, som han ved et Møde i Indenrigsministeriet brugte om disse Bøder, der er faldet, ikke blot fordi der var sket en Iblanding som Følge af Rivningen, men ogsaa fordi en Landmand har været saa omhyggelig at opfeje det, der laa spildt i Køreloen, idet Ministeren betegnede det som noget i Lighed med at mulkttere en Mand for at køre i den for-